

CARTA DOMINICAL

2 DE JULIOL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Aliança (3)

Hem parlat d'aliances bones i d'aliances “no tan bones”. Per tal de discernir-les convé esbrinar sobretot el motiu (l'origen) i l'objectiu (la finalitat) que les justifica. S'han de tenir en compte també altres detalls: com s'estableixen, quines condicions s'exigeixen i com es duen a terme.

Els cristians assumim aquella forma d'Aliança que va establir Jahvè amb el seu Poble al Sinaí, i que va ser duta a la seva plenitud en la Nova i Eterna Aliança de Déu amb la humanitat a través Jesucrist, la seva mort i resurrecció.

Tal com deïem, la font d'aquesta Aliança no és cap altra que la misericòrdia i l'amor descendent de Déu. Un amor totalment gratuït que es va manifestar ja així al Sinaí (“El Senyor s'ha enamorat de vosaltres i us ha escollit d'entre tots els pobles, no perquè fóssiu un poble més nombrós que els altres, quan de fet sou el més petit de tots, sinó perquè us estima i es manté fidel al jurament que havia fet als vostres pares. Per això, el Senyor, amb mà forta, us ha fet sortir d'Egipte, la terra on éreu esclaus... Reconeix, doncs, que el Senyor, el teu Déu, és realment Déu. És el Déu fidel, que manté la seva aliança i el seu amor fins a un miler de generacions”: Dt 7,7-9). Amb més raó i en plenitud l'amor gratuït de Déu es va comunicar a través de la Nova Aliança (cf. Hb 8-9).

És un amor que, en ser acollit, vincula, com tot veritable amor. El moment més alt de la seva recepció i el seu vincle arriba fins a nosaltres sobretot a través de l'Eucaristia: “Preneu i beveu, aquesta és la meva sang, sang de l'Aliança Nova i Eterna que serà vessada per vosaltres...”.

Però aquí ens interessa subratllar que aquesta Aliança Nova i Eterna és la font, la raó i el motiu que tots els que ens deixem

“aconseguir” per ella esdevenim promotors d'aliances. Som, o hem de ser, autèntic llevat en tots els àmbits de la nostra vida. Comencem pel matrimoni o els compromisos en la vida consagrada i sacerdotal, que per a nosaltres són veritables signes de l'amor nou i etern; seguim per aliances que segellen amistats; també per compromisos que sadollen la nostra vida social, sigui en l'àmbit cultural, en el comercial o en el polític...

Tornant a la visió una mica pessimista de la nostra vida social, recordem la urgència que això canviï. El clima polític que crea la imminència d'eleccions ens retorna la imatge inquietant de múltiples aliances, però gairebé sempre amb l'etiqueta “d'aliances interessades”. És inevitable?; tot això té un límit?; l'interès pragmàtic és l'últim criteri per a valorar els moviments polítics? Al final sempre acabem amb una conclusió semblant: la democràcia té els seus valors, però també límits. És el menys dolent dels sistemes de convivència ciutadana i el més respectuós amb els drets humans. Defensem els seus valors i acceptem els seus límits.

Però això no significa que perdem de vista l'Aliança Nova i Eterna. Aquella que procedeix de l'amor total, misericordiós i sincer, que se'ns ha regalat en Crist. No es tracta només de “imitar des de fora” aquesta manera d'aliança, sinó d'activar el record i la vivència profunda que vivim vinculats realment per aquella aliança que culmina l'amor que allibera i permet viure en pau i esperançats.

Potser, els qui intentem viure aquesta Aliança aconseguim que el nostre món avanci una mica, canviï alguna cosa, en direcció cap a aquesta plenitud d'amor que il·lumina i vincula, és a dir, que salva.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat